

Könyvtárak – vezetők – botrányok

A *Könyvtáros* 1990/5. számában ismertettük Péter László remek cikktanulmányát (a *Magyar Nemzet*ben jelent meg), amely a vezetőki-választás antinómiáival foglalkozik.

Péter László természetesen szegedi példákat hoz, egy helyi konfliktust ábrázol, ám – nagy elmeélel és tisztánlátással – mondandóját általánossá, teoretikussá, ha nem lenne oly kompromittálódott a szó, azt mondhatnánk, elvívé teszi. Ezúttal olyan újságcikkeket, szám szerint hármát, közlünk, amelyek éppen nem elviek, annál több konkrétumot tartalmaznak a szegedi eseményekről. Tényszerűen nyilván igazak (bár feltűnően sok bennük a sajtóhiba – ha ugyan az, hogy a szereplők nevét az újságírók nem mindig tudják pontosan, hogy számos kisebb-nagyobb ellentmondás, baki fedezhető fel a mégis csak fölötté egyszerű eseménysorozat elbeszélésében), ám minden konkrétságuk ellenére jócskán értelmeznek, interpretálnak is a szerzők, korántsem mindig szerencsésen.

*

Az egész cikksorozatból árad valami olyan levegő is, amelyet – más alkalomból – ugyancsak a *Könyvtáros* idei májusi számának „vezércikke” tűzött tollhegyre. Enyhe lenézés, a könyvtári ügyek furcsállkodva-kivülről figyélése stb. Sebaj, ezt úgy látszik meg kell szoknunk. Bosszantóbb, hogy – úgy látszik – mihelyst valami könyvtárközelbe kerül, elveszti természetes vonatkozási pontjait, átalakul.

Csak melleleg: *Móra és Tömörkény* említése, könyvtári vonatkozású következtetések levonására nem igazán átütő erejű. Érzékenységek kiemelése céljából távolabbi példát hozunk. *Lessing* bizonyosan van olyan jó név, van akkora irodalmi-tudományos nagyság, mint az említettek. Sokáig volt könyvtáros, köztudottan csapnivaló. *Leibniz* talán még *Lessing*nél

is nagyobb ember volt, könyvtárosként azonban bátran mérhető hozzá. Erről ennyit.

Nagyon nem örültünk, nyilván olvasóink sem örülnek az ilyenféle passzusoknak: „A három ellenszavazat is azt látszott igazolni, alátámasztani, mintha a testület nem igazán nyugodt lelkiismerettel döntött volna a kérdésben. Hozzátéve, hogy *Baráthné dr. Hajdú Ágnes*t a testület tagjai közül senki nem ismeri személyesen és teljes bizalommal vannak iránta.” Ahány mondat, ahány állítás, annyi kérdőjel (már amennyiben a kérdőjel kellőképpen ki tudja fejezni azokat az összetett érzéseket, amelyeket e passzus felkelt könyvtáros olvasóiban): Mert ugyan mit igazol három ellenszavazat? A nyugtalan lelkiismeretet? Senki sem ismeri *Baráthné dr. Hajdú Ágnes*t? A szakma ne ismerné? Ne látták volna? Az igazgatóhelyettes, azután mb. igazgató lányát? a helybeli főiskola könyvtár szakának tanszékvezető adjunktusát? Ugye, kevés a kérdőjel?

Sok emlitenivaló lenne még (például az a finom inszINUÁCIÓ, amely az új igazgató családi kapcsolatait említi – látszólag szenvtelenül), ám hagyjuk. Ezúttal, most nem ez a lényeg, hanem talán az, ami a három cikkből egyértelműen kiderül: baj van a jogszabállyal, a mechanizmussal, a pályázatokkal, a szavazatokkal, a szempontokkal. Minderre éles, kíméletlen fényt vet a cikksorozat, ha a tanulságokat, hogy használhatók legyenek, nekünk, az olvasóknak kell is levonnunk.

A cikkektől függetlenül: üdvözljük *Hajdú Ágnes*t, a szegedi Somogyi Könyvtár új igazgatóját! Következő számunkban, néhány ugyancsak friss igazgató-főigazgató kollégájával egyetemben, szeretnénk őt bővebben bemutatni olvasóinknak, a könyvtári szakmának.